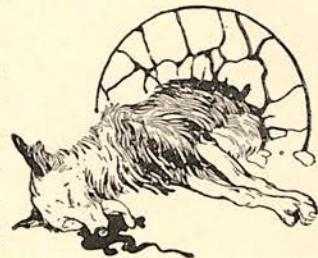

бѣгамъ". — „Добрѣ“, рекла лисицата и показала му пѣтя и пѣтекитѣ, по които тѣ най-сетиѣ отишли въ зимника. Тукъ имало месо прѣмного, и вѣлкътъ веднага се запрѣтналъ

сичке, какви ми, какво току сновешъ насамъ-нататъкъ и току скачашъ навѣнъ и прѣска-чашъ навѣтрѣ? — „Азъ трѣбва да гледамъ, да не би да иде нѣкой“, отвѣрнала лука-вата лисица, „само недѣй много да ядешъ“. А вѣлкътъ рекълъ: „Азъ нѣма да си отида отъ тукъ, докато не очистя съвсѣмъ сїда“. Но въ туй врѣме до-шълъ селенинътъ, защото чулъ шума отъ сїда, който се тѣркалялъ въ зим-ника. Лисицата, щомъ го видѣла, съ единъ скокъ се намѣрила вънъ прѣзъ дупката; вѣл-кътъ искалъ и той слѣдъ нея, ала той тѣй мно-го се натъпкалъ, че не могълъ да мине прѣзъ дуп-

и рекълъ: „До като го довѣрша, има врѣме“. И лисицата добрѣ се налапала, разгледала до-брѣ наоколо, ала често поглеждала къмъ дуп-ката прѣзъ която били влѣзли, и опитвала често, дали тѣрбуха ѝ е доста тѣнѣкъ да мине прѣзъ нея. Тогава вѣлкътъ рекълъ: „Мила ли-

ката, ами останалъ тѣй наполовина вънъ напо-ловина въ зимника.“ Дотърчалъ тогава селе-нинътъ съ една мотика и го отрепалъ. А ли-сицата избѣгала въ гората и се зарадвала, че се отървала отъ ненаситника.

Отъ нѣмски прѣведе: Г. П.

